

Školení

Ročník: 6

Číslo: 1

Poézia v dreve ukrytá

Drevo. Na prvý pohľad bežná vec, s ktorou sa stretávame na každom kroku. Školská lavica, stolička, skriňa, rámy okien či varechy v mamkinej kuchyni. Alebo len obyčajná palica pohodená na zemi cestou do školy. Drevo! Nedávno sme sa však presvedčili, že drevo je aj neuveriteľne tvárny,

nachádzali výjavy z prírody, lesné zvieratá, kvety, portréty ľudí či nadprirodzených bytostí, náboženské výjavy a vyobrazenia Krista. Táto výstava bola výnimočná i v tom, že vystavené exponáty sme mohli nie len obdivovať zrakom, ale i dotykom precítiť jemnosť opracovaného dreva a

čuchom privoňať k jeho nezameniteľnej vôni. Ďakujeme týmto Múzeu mincí a medailí v Kremnici za krásny umelecký zážitok a tešíme sa na ďalšie zaujímavé a hodnotné výstavy a podujatia, ktoré vždy s radosťou navštívime.
Kolektív žiakov 5.a 6. ročníka ZŠI pre SP

všestranný, nádherne rôznofarebný a voňavý materiál na výrobu umeleckých predmetov. V priestoroch Galérie Múzea mincí a medailí v našom meste sme sa zúčastnili jedinečnej výstavy s názvom Poézia v dreve ukrytá. Umelecký rezbár Ján Homola tu vystavoval drevené sochy, obrazy a plastiky. Jeho očami sme v dreve

Chceme navštevovať ZUŠ,
 Veľmi rád spievam. Povedali mi že
 spievam pekne. Chcel by som chodiť do
 ZUŠ Jána Levoslava Bellu v Kremnici.
 Bol som sa ukázať. Mój prvý den v ZUŠ
 bol super. Najprv som spieval pesničku
 z môjho obľúbeného seriálu Kolesa,
 pieseň E mi mundo, potom sme sáhali
 hlas, so mi aň tak nešlo, ale na koniec
 so išlo ako po masle. Potom sme sa
 hrali, čo pani riaditeľka dala, ja som
 musel hopakovať. Tisila aký mám
 sluch. Potom sa s sestou Lukkou a s jej
 ľuďmi dohadovali aký nástroj mi
 priťadia. Vybrali sme hous na klavír a
 spev. Do mája sa budem pripravovať
 na prijímačky, aby som v novom
 školskom roku mohol nastúpiť. Máme
 veľmi rád hudbu, rád spievam a
 chceme byť v ňom čo najlepší. Som rani-
 lený pre vec a budem sa snažiť, aby
 mi to vydržalo čo najdlhšie.

Ľuboš 3. A. ZŠ

Štúrovská návšteva

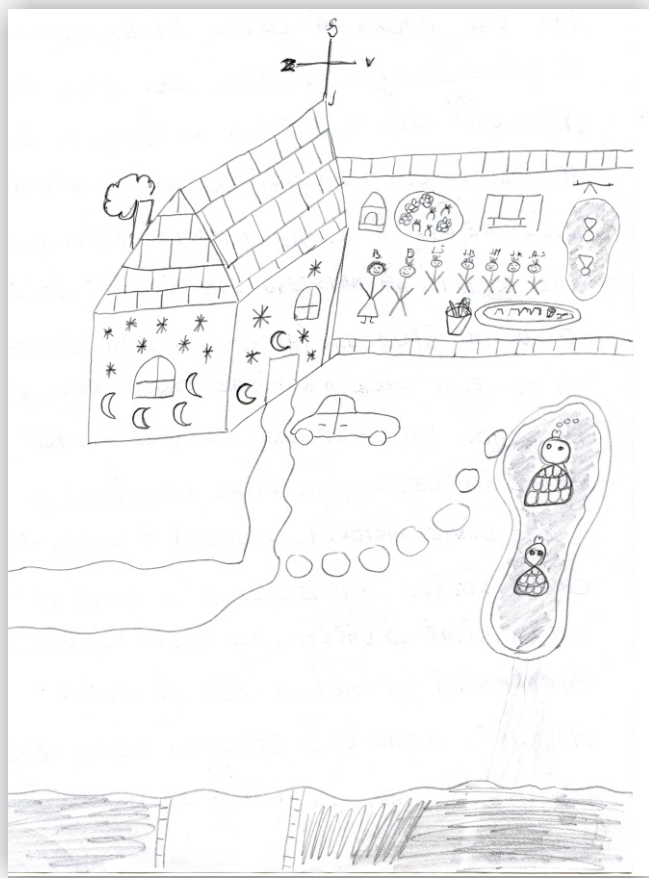
Raz žili babka a dedko. Bývali v malom domčeku z dreva. Vnútri mali gauč, ručne vyrobený stôl a stoličky, na stenu si dali medvedí, liščí a zajačí kožuch. Vonku mali bídu pre psa a slušne upravenú záhradu.

Raz k nim prišiel na návštevu sám Ľudovít Štúr aj so svojimi štúrovskými spisovateľmi. Domček sa im veľmi páčil a napísali o ňom niekoľko príbehov.

Zatiaľ čo dedko

rozprával spisovateľom svoje dávne historiky, babka upiekla moravské koláče. Štúrovi a spisovateľom chutili koláče a povedali, že sa môžu presťahovať a bývať vo väčšom. Ale babka a dedko sa presťahovať nechceli a Štúr im musel vyhovieť. A tak keď Štúrovi odišli babka a dedko si išli ľahnúť a oddychovať.

Napísala Simonka Schubentová, 7. ZŠ

Výstava dreva v Kremnickom múzeu

Vo štvrtok 6.2.2014 som so svojimi spoločníkmi a pani učiteľkami navštívila Kremnické múzeum, kde sme sa boli pozrieť na výstavu dreva, rôznych drevánskych prác

a obrazov

Keď sme prišli do múzea, privítala nás milá pani, ktorá nám porozprávala o všetkých obrazoch a výrobkoch, ktoré sme si mohli v múzeu pozrieť.

Doviedli sme sa, že všetky tieto krásne obrázky a výrobky, vytvoril pán Ján Homola, ktorého

výjma drevených predmetov a náprava dreva veľmi baví a ktorá mu prináša veľa radosť a spokojnosť. V múzeu sme videli drevené obrázky,

na ktoré pán Homola vyrezáva kvitáča, vtáčiky,

štrnoky a mnoho ďalších vecí. Boli so veľmi pekné obrázky o ktorých sme sa doviedli

veľa vecí. Ďalej nám pani ukázala, že aj zo starého dreva sa dá vytvoriť

umelcké dielo, ktoré sme videli na ďalších výrobkoch a obrazoch. Pán

Homola si nich doteraz veľmi vytvoril

maderné obrázky, na ktoré potom vyrezáva krásne a umelcké vzory.

Videli sme aj veľmi vyrezané drevené

sochy a sošičky, ktoré sa nám tiež veľmi páčili. Videli sme aj drevené

mnoho vyrezané sochy, ktorá bola

tiež veľmi pekná. Pani, ktorá nám všetko ukázala a rozprávala, nám

naviedla, že tá socha je pán Homola.

Ľudským všetkým sú obrazy, výrobky a výstavy patria. Boli sme veľmi radi, že sme sa mohli na tejto výstave zúčastniť aj my. Robom sme boli ešte v miestnosti, v ktorej sme si pomocou farebného papiera, nožníc, lepidla a špítek vyrobili papierového sbrásiaka, smajlíka či kvadrátka, ktorým sme si mohli roziasť domov, ako pamiatku na tento krásny deň. Boli sme na svoje vlastnomiční výstavy veľmi hrdí, pretože tieto naše výstavy nám poslúžia aj ako záložka do kničky. Keď sme si naše záložky všetci dokončili, pochválili sme sa, potáhovali a pobrali sme sa späť do školy.

Na výstave sa mi veľmi páčilo a som rada, že som sa na nej mohla zúčastniť, pretože som videla ako sa u dreva vyrábajú obrazy a mnohé ďalšie výstavy. Dúfam, že sa ešte niekedy zúčastním na rovnako dobrej výstave, ako bola táto.

Autorea Lenka
Maňúchová

Karneval v internáte

V utorok 4. marca bolo v našom internáte veselo. Tak ako sa na posledný fašiang patrí, všetci sme sa zabavili na karnevale. Aby nám bolo veselšie pozvali sme aj deti z Detského domova Maurícius. Deti a

ich vychovávatelia sa premenili na kovboja, princeznú, včielku, piráta, spidermana, lienku, šaša a mnoho ďalších rozprávkových postavičiek. Po tom ako sa nám všetky masky predviedli bolo nám vychovávateľom jasné, že vybrať a oceniť najkrajšie masky bude veľmi ťažké. Masky boli

od výmyslu sveta. Počas nášho rozhodovania sa deti zabávali, zapojili sa do súťaží, pri ktorých nechýbal, smiech, zábava, dobrá nálada. Súťaže boli prestriedané tancom. Občerstvili sme sa tradičnými fašiangovými šiškami,

ktoré nám pripravili naše pani kuchárky. Na záver sme sa všetci vychovávatelia zhodli na tom, že všetky masky boli zaujímavé a krásne, preto boli sladkou odmenou ocenení všetci.

Majka Sekajová

Výlet na Revoltu

11. marec 2014 nebol ako každý bežný deň. Bol to deň ako

vystrihnutý z dovolenkových katalógov cestovných kancelárií: tyrkysovo-modrá obloha, na nej ani jeden obláčik, slnko hrialo a pofukoval mierny vetrík. Rozhodnutie ísť na výlet na

Salaš Revolta sa nám v tento deň veľmi pozdávalo a našli sme v tom spoločnú reč aj s našimi deťmi, čo teda až tak často nebýva. Aby sme ale boli celkom spravodliví, úplne ich presvedčila až informácia, že sa na ďalší deň nebudú musieť učiť.

Po rýchlej príprave, zbalenie si jedla a pitia, sme vyrazili. Prekonali sme zámocký kopec a po prechode hlavnej cesty sme začali stúpať chodníčkom poza budovu starej požiarnej zbrojnice. Niektorí s úsmevom na perách, niektorí so zatáťmi zubami

a niektorí by sa tam radšej ani nevideli. Áno, bola aj takáto skupina

detí, najmä tie najmenšie to nemali jednoduché. Nemali to jednoduché ani vychovávateľky, niektoré stúpali s dušou na jazyku a iné ako vlečné

člno ťahali tých, ktorí nie sú veľmi pripravení na hornatý terén. Pod vodnou nádržou Revolta sme si dali prestávku, aby sme doplnili tekutiny a mohli vyraziť na záverečnú časť priblíženia sa k salašu. Bolo to radosti, keď sa pomedzi borovice začala vynárať silueta salaša!

Domáca pani - Gabika Holečková nás pustila do „útrobu“ salaša a tak sa deti, niektoré prvýkrát v živote, mohli zblízka pozerat' a dotýkat'

ovečiek,
jahniatok,
kozičiek a
kozliatok.

Nielen tí najmenší
mali z toho radosť,
ale aj staršie deti
boli celkom
unesené. Našli sa
však aj takí, ktorým
prekážala typická
„aróma“ týchto zvierat
a vošli dovnútra

držiac si nos. Možnosti dotýkať sa
zvierat sa však ani tieto „fajnovky“
nevzdali. Vonku sme sa ešte
pokochali pohľadom na pasúce sa
koníky. Niektoré odvážnejšie deti
ochutnali chuť žinčice a ovčieho
syra, iné zjedli chlebíky, ktoré im
pripravili pani kuchárky, či rodičia.
Na lúke pri salaši sme videli aj prvé

jarné kvietky: kašky, snežienky a
vzácnu bleduľu jarnú.

Naša cesta tu nekončila, veď sme sa
museli dostať späť na internát. Pod

Starými Piargami, pre tých, ktorí
nevedia, kde to je tak pod

Ozdravovňou Slniečko sme sa
rozdělili a mladšie deti šli rovno na
internát, kým my „starší“ sme sa
vybrali ešte na Kalváriu. Tam sa nám
podarilo zachytiť posledné slnečné
lúče, ktoré boli na vyhliadke a po
krátkej prestávke, kde im asi kolega
Stano nalial živej vody, sme sa my
postarší pomaly vybrali dole
chodníčkom popri zastaveniach a
väčšina detí behom nadol.
Na internát sme dorazili presne v
čase večere. S pocitom prežitia
krásneho dňa v prírode sa deti
osprchovali a tešili do postele. Už
teraz sa neviem dočkať ďalšieho
výletu do krásneho okolia
Kremnice.

Zuzana Gretschová

Najkrajšia vtáčia búdka

Dňa 12.2.2014 o 15. hodine sa v jedálni internátu konala súťaž o najkrajšiu vtáčiu búdku. Pred súťažou sme mali besedu o vtákoch. Vysvetlili sme si, ktoré vtáky poznáme, ktoré u nás žijú, ako im môžeme pomôcť prežiť zimu, atď. Zúčastnení sa zapojili do krátkej pantomimickej ukážky o vtákoch. Po prehliadke všetkých

Najkrajšie výrobky vyberali tety kuchárky **Ivana Sabová a Jana Tršťanová**. Víťazi získali veľkú čokoládu, ale aj ostatní dostali sladkosti.

Podujatie hodnotím ako veľmi príjemné, kde sa nám podarilo spojiť zábavu a zároveň získať mnoho nových vedomostí a informácií.

Romana Ridzoňová

výrobkov vtáčích krmítok sme pristúpili k ich vyhodnoteniu.

Hodnotenie prebiehalo v 4 kategóriach:

1.oddelenie, 3. oddelenie, 4. oddelenie, Školský klub.

Vyhodnotenie:

- 1.miesto: Školský klub**
- 2.miesto: 4.oddelenie**
- 3.miesto 1 oddelenie**

Plastelína

V rámci voľného času v internáte sa venujeme rôznym tvorivým prácam: maľujeme, pracujeme s plastelínou, vytvárame obrázky z plastových vrchnáčikov. Všetky deti sú veľmi šikovné, radi sa zapájajú do prác. Hlavne, ak ich téma zaujme. Tak sa mohol prejaviť aj talent, ktorý má Deniska. Jej obľúbenou činnosťou je práca s plastelínou. Vytvára krásne diela, hlavne dinosaurov. Pri práci je veľmi trpezlivá a dá si záležať aj na najmenších detailoch. Patrí jej obdiv a moja pochvala.

Romana Ridzoňová

Bambulkový šál

Na internete som našla inšpiráciu na zaujímavú ručnú prácu - Bambulkový šál. Ako pomôcku potrebujeme hrable a vlnu. S prvým výrobkom a ukážkou mi pomohla pani Lucia Novodomcová. Netradičná pomôcka deti zaujala, ale hlavne výsledok stojí za to.

Romana Ridzoňová

